

AK-29

Zvláštní příloha 20. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, CHáb, pokračování dvanácté

vám pomohu.”

Vyběhl ze dveří, ani je za sebou nedovřel. Lukáček zahlédl skulinou jak Naphta sice odchází, ale jaksi toporně. Jakoby nesl hrnec plný horké vody.

„Toho se právě bojím, ty chlíváku,” zašeptal Lukáček.

Dr. Mader mezitím opustil nádražní restauraci a netrvalo to ani příliš dlouho, kdy došel před Lukáčkův domek a potom už to zabralo opravdu málo času, aby stál přímo v krejčovské dílně a udiveně zíral na Naphtovy rozstříhané kalhoty, které momentálně mistr Naphta stejně nepotřeboval, protože ležel pouze v nátělníku a trenýrkách na lůžku a prudce oddychoval, přestože se téměř hned po rozloučení s mistrem krejčím oddal v koupelně krátké masturbaci, která proběhla tak, že si ze spodní části svého šatníku vytáhl časopis s podivným názvem Extáze, který měl s jeho původním zaměřením ještě než ze zdravotních důvodů opustí řád, společný právě onen název, po němž si zbožná mysl vybavila všechno možné, kromě toho, co nabízel onen časopis, i když i dříve byli mistři, kteří si pod náboženskou extází dokázali představit dokonce i ženský orgasmus jak o tom názorně vypovídá sv. Terezie v jednom z římských kostelů. Položil si časopis rozevřený na dvojstránce, kde se dvě ženy v latexových úborech oddávali intenzivním lesbickým radovánkám, na kterých by se jako divák a možná i přímý účastník podílel rád a i ledaskdo jiný než Naphta, který si pravou rukou masíroval svůj zduřelý úd jako o život, což provozoval často a rád i ne jeden čtenář klasické literatury a taktéž bezpochyby i ne jeden autor takovéto literatury, tudíž pohoršení není na místě, ale Lukáček i Mader by jistě neváhali nebohého Naphtu nemilosrdně odsoudit, ačkoli oba dva neměli úplně čisté svědomí ohledně sebeukájecích praktik a jistých sklonů, které ovšem měly s manželskou láskou máloco společného, ale momentálně se oba zaobírali tím, kvůli čemu tady koneckonců Lukáček byl, totiž zkoušením téměř hotového společenského úboru, s nímž se Mader hodlal ukázat na veřejné přednášce dvou slavných filosofů, o nichž už tady myslím byla řeč a o nichž Mader poměrně ze široka podával zprávu Lukáčkově sehnutému nad jeho kalhotami, kterému byli samozřejmě úplně ukradení, ale jak už to tak u holiče nebo krejčího chodí, řeči se vedou až člověk zjistí, že vypustil z huby něco, o čem neměl svému protějšku nic říci, ale už se stalo a z Lukáčkových úst neprozřetelně vyjelo, že se u něj možná na několik dní zastaví jeho mladá neteř a vzápětí nato pocítil náhlé napětí v Maderových spodních končetinách. Mader se pochopitelně snažil nedat svůj zájem nějak očividně najevo, ale tělo ho prozradilo a Lukáčkově bylo jasné, že v Davosu se to hemží samými markýzi de Sady, ale klidně upravoval Maderovi kalhoty dál, ale v duchu již začal psát své sestře dopis, že kvůli silným mrazům a několika lavinám a teroristickým útokům naprosto nepřipadá v úvahu, aby neteř přijela, ale naštěstí se jednalo pouze o imaginární dopis, neboť v případě jeho odeslání, by se v Davosu určitě objevila samotná sestra zřejmě i s neteří, aby zjistila zda-li se už její bratr nadobro nezbláznil. Takže by se mu sice splnil sen a měl by sice neteř na dosah ruky, ale bohužel právě na dosah, protože by tu sní byla ta stará saň, která by se od ní nehla na krok, takže ta dvě nechutná monstra a měl na mysli Naphtu a Madera, by byla z kola ven, ale taktéž včetně něho. A tak se zapadl tento nikdy neodeslaný dopis do jeho hlubin centrálního nervového systému, aby tam dál žil ještě po nějaký čas utajeným životem a vynořil se nečekaně někdy později v nových souvislostech a jak všichni dobře víme z oněch hlubin se občas mohou vynořit nejenom nové matematické rovnice, ale taktéž nestvůrné archetypální bestie zvící velikosti středověkého hladomorů zkombinovaného s úpornou touhou postoupit

ve vývoji kamsi dál, tam, do dálek budoucích, kde se bude jíst příborem umytým, dobrý den se bude z pusy i pánovi plivat k nohám jako rozemleté bahno žvýkacího tabáku, tak neuctivě, tak rozkošnický odflákle.

Před Lukáčkem je situace dosti bizarní. V patře se válí, a Lukáček věděl, že to dělá, Naphta s poodhrnutou kutnou zpod které se na svět klube Naphtův chtíč. Ano, dočasně ukojený, ale ta hrůzná potence, která v něm hnije, to pojetí vlastního mužství. Kriste, proběhlo Lukáčkovi hlavou, vždyť on tam nahoře, živitel zadělaný, čpí do prostoru. Do mého prostoru.

Situaci okrášloval další pazdrát existence. Mader. Ten vejlupek špatného trávení, který krká labužnický už jen při slovech neteřinka mladinká. Nebo posedla Lukáčka paranoia? Opravdu jsou všichni tak absurdně zaměřeni na příjezd jeho neteře? Holčiček na světě je. Proč zrovna tu jeho holčičku chtěli by ti neurvalci urvat nevinnosti? Lukáček, vrtě hlavou jako pes ocasem před miskou, oznámil Maderovi, že i přes jeho ohavně ochlupené nohy, budou kalhoty snad do týdne hotové. Mader posmutněle poukázal na fakt, že v hotelu má cimru zamluvenou jen do zítřka a že teď, když je ten sjezd plkalů, mu pobyt neprodlouží a jestli by pan Lukáček, byl-li by tak laskav, nevěděl o nějakém pronájmu, o nějakém pokojíku, kde by mohl složit svou hlavu plnou idejí a lásek a kružnic vykroužených kolem pučících řaderek mladých neteřinek. Ne, nenechte se uzakříknout, drahé Maderovo blouznění, hned vedle Naphty je ještě jeden pokoj, volný, pěkný, levně že by ho Lukáček do prostoru pronajal, je prý mu to už úplně všechno u prdele. Mader spokojeně řekl – dobrá tedy, půjdu se na pokoj podívat – a odešel, stejně jako Naphta před okamžikem, dveřmi, jen tak, v trenkách.

Lukáček se posadil na štokrle, nejen že zapomněl jaké má Mader míry, a bylo mu to jedno, ale zapomněl i, že Mader se vlastně měl vybourat při akční vsuvce v automobilu a měl přikvačit s jakousi cihlou vzácného kovu a žlutou obálkou a vykrváčet se mu na tepich v předsíni. Tušil, že to všechno se stalo v nestalo. Nebo v permanentně nevystraně souběžné